

О. Данильян, професор Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого;

О. Петришин, професор Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого

Проблема взаємовпливу правового виховання і державотворчого процесу: українські реалії

Сьогодні Україна перебуває у стані активного державотворчого процесу. Важливим чинником, який визначає його якість і темпи, є рівень і характер правосвідомості та правової культури населення. Правосвідомість населення і правова культура суспільства взагалі набувають особливого значення саме в період трансформацій, оскільки будь-яка нова ідея може бути втілена тільки тоді, коли вона сприйнята населенням. У зв'язку з цим реформування політико-правової системи у перехідних суспільствах потребує якісно нового рівня суспільної правосвідомості й правової культури, найважливішим інститутом з формування яких є правове виховання. Разом з тим особливістю перехідного суспільства є наявність певного вакууму, коли старі інститути правового виховання зруйновані, а нові ще не створені. Таким чином, політико-правова та духовна ситуація, що склалася на цей час в Україні, ставить як актуальну проблему осмислення взаємообумовленості та взаємовпливу правового виховання і державотворення.

Останнє зумовлює той факт, що в сучасній юридичній літературі дослідженню зв'язку між цими явищами приділяється певна увага. Окремі аспекти цієї проблеми частково розкриваються у працях Ю. П. Битяка, Ф. В. Веніславського, Р. Ф. Гринюка, Ю. Ю. Калиновського, І. В. Кірсанова, С. І. Максимова, Л. В. Мелеха, О. О. Орлової, Ю. М. Оборотова, С. П. Погребняка, С. Г. Серьогіної, В. Я. Тація, М. Й. Штангрет, І. В. Яковюка та ін.

Разом з тим питання взаємовпливу правового виховання та розбудови Української держави розглядалось переважно як один з аспектів більш широкої проблеми (правосвідомості та правової культури перехідного суспільства, комплексного аналізу явища правового виховання, новацій у правовій сфері тощо), а тому потребує виокремлення і детального аналізу на базі існуючих розробок.

Дане дослідження має на меті виявити зв'язок між сутністю правового виховання та певним суспільним ідеалом як орієнтиром державотворення, а також визначити сутність, зміст та мету правового виховання, яке відповідає проголошеному в Україні суспільному ідеалу, виокремити властивості правової особистості як громадянина такого суспільства.

Уточнення у зв'язку з цим потребують поняття «правове виховання» та «суспільний ідеал». Щодо першого поняття, то методологічно перспективнішим уявляється розгляд правового виховання не тільки у вузькому розумінні — як цілеспрямованого, повсякденного, систематичного впливу юридичної теорії та практики на свідомість людей із метою виховання у них відповідного рівня правової свідомості, культури та зразкової правомірної поведінки, а й у широкому розумінні — як впливу всіх правових чинників суспільного життя, в тому числі й правової системи, на формування у індивідів і колективів людей певних правових якостей, що відповідають досягнутому в суспільстві рівню правової свідомості та правової культури, тобто розуміючи під правовим вихованням скоріше правову соціалізацію¹.

Що стосується поняття «суспільний ідеал», то виникає необхідність обґрунтувати вибір саме цього поняття з багатьох суміжних. Дійсно, у правовій доктрині більш поширеними завжди були концепції «ідеалів держави» або «образів держави»: «наддержави», «правової держави», «соціальної держави», «сучасної держави» тощо. Сьогодні держава прагне заявляти про себе як про цивілізовану форму організації публічної політичної влади, завдяки чому вона не тільки здатна служити загальному благу, а й забезпечувати вільний розвиток індивіда. В образі сучасної держави помітне прагнення підкреслити відповідність існуючої держави визначеним критеріям, прийнятим сьогодні світовим співтовариством, якими виступають так звані загальнолюдські цінності². Систематизовані в цьому образі ідеали демократичної, правової і соціальної держави проголошені також і в Основному Законі України.

Разом з тим аналіз державотворення в аспекті його зв'язку із правовим вихованням висуває на перший план людський фактор на шляху

¹ Див.: Орлова О. О. Методологічний аналіз інтерпретації поняття «правове виховання» / О. О. Орлова // Наук. вісн. Дніпропетр. держ. ун-ту внутр. справ. – 2007. – № 2. – С. 12.

² Див.: Оборотов Ю. М. Поняття «образ держави» та його різновиди в умовах глобалізації / Ю. М. Оборотов // Акт. пробл. держави і права. – Вип. 21. – Одеса, 2003. – С. 8.

до правового ідеалу. Адже будь-які політичні установи — це справа людських рук і будь-який політичний механізм приводиться в дію людьми. Таким чином, аналізуючи державотворення, неодмінно виходимо на проблему правового виховання, яке спрямоване передусім на особистість. Тому доцільніше у даному випадку використовувати поняття ідеалу суспільства, а не ідеалу держави. Це не тільки значно розширює сферу дослідження, а й дозволяє змістити акцент у бік людини, особистості.

Отже, якщо розбудова державно-правового ідеалу опосередкована процесами державотворення, то на шляху до суспільного ідеалу таким опосередковуючим інститутом є правове виховання особистості.

У теоретичному плані такий ідеал обґрунтований у концепції «правового суспільства», інституційними умовами можливості якого є громадянське суспільство та правова держава в їх єдності. Під правовим суспільством слід розуміти суспільство, що саморегулюється, в якому обмеженням свободи одного суб'єкта є лише така ж рівна свобода іншого суб'єкта, або таке суспільство, в якому діє принцип «панування права»¹.

Аналіз наукової літератури дозволяє стверджувати, що показниками ступеня наближення до суспільного ідеалу є темпи і якість державотворчих процесів, які безпосередньо зумовлені станом правової свідомості і правової культури в цілому та спрямованістю правового виховання зокрема. Вплив останніх на процес розбудови держави відбувається за рахунок таких чинників, як: а) показники і якість правової вихованості громадян, які уможливають функціонування державного механізму; б) рівень правової вихованості суб'єктів владних повноважень як гарантія дотримання режиму неухильного виконання законів; в) стан юридичної науки, яка впливає на державотворення шляхом формування суспільного ідеалу, концептуального обґрунтування і розробки державно-правових реформ; г) якість вищої юридичної освіти, що зумовлює створення корпусу професійних кадрів; д) здатність правового виховання попереджати та виправляти викривлення правосвідомості, тобто орієнтувати населення на правомірну поведінку тощо.

У свою чергу характер і зміст правового виховання у широкому сенсі, і правової освіти зокрема, зазнають постійного впливу державотворчих процесів і державної політики. Чинниками такого зворот-

¹ Див.: Максимов С. И. Правовая реальность: опыт философского осмысления / С. И. Максимов. – Харьков, 2002. – С. 310.

ного зв'язку є: а) створення обґрунтованих загальнодержавних програм розвитку виховання та освіти і втілення їх у життя; б) здійснення державно-правової практики, а саме діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових осіб як спосіб безпосереднього впливу на процес правового виховання; в) створення державою багатоступеневої системи правового виховання і освіти в країні; г) підвищення загальної моральності громадян шляхом популяризації правових знань (зокрема через засоби масової інформації), пробудження в населення інтересу до правових знань та підвищення їх доступності; д) обґрунтування певного вектору зовнішньої політики, який зумовлює орієнтацію виховання на систему цінностей відповідної спільноти тощо.

Так, взаємодіючи на всіх рівнях та етапах, процеси державотворення і правового виховання обумовлюються один одним безпосередньо чи опосередковано. А отже, можливим є виявлення зв'язку між сутністю і змістом правового виховання з певною моделлю державності, яка декларується як суспільний ідеал. Такий зв'язок може бути простежений шляхом аналізу певних окреслених вище чинників, виявлення провідних тенденцій їх розвитку та цілей, що постають перед правовим вихованням.

Одним із таких чинників, який прямо впливає на розвиток країни, є *якість правової вихованості громадян*, їх здатність розбудовувати сучасну демократичну державу. Відомо, що політичний механізм не діє сам по собі. Він виникає за результатами творчості людей і має приводитися в дію людьми, до того ж звичайними. Проте цей механізм потребує не тільки простого схвалення, а й діяльної участі, і має бути прилаштований до здібностей і якостей людей, для яких він призначений. Зокрема, для розбудови правової держави і утвердження принципу верховенства права дуже важливим є його сприйняття українським суспільством. Слід погодитися з думкою Ф. Хайєка про те, що верховенство права не встановлено доти, доки воно не стане складовою моральних традицій спільноти, загальним ідеалом, який приймає і поділяє більшість. Якщо цей ідеал стане стійким елементом громадської думки, то законодавство і виконавча влада все більше наблизатимуться до нього¹.

¹ Див.: Погребняк С. П. Роль правової культури для утвердження верховенства права / С. П. Погребняк // Виховання в контексті соціальної адаптації студентства : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.-семінару кер. ВНЗ та вчених дослідників із пробл. виховання студентства в сучас. умовах, Харків, 7 листоп. 2003 р. – Х., 2003. – Ч. 1. – С. 18.

Таким чином, сутність держави та її форма мають спиратися на відповідний рівень правової вихованості громадян, який зробить можливим нормальне функціонування державного механізму. При цьому правове виховання повинне мати чітку аксіологічну основу у вигляді певних базових цінностей, які відповідають проголошеному напрямку розвитку суспільства. Відповідно в сучасній Україні, яка йде шляхом розбудови демократичної правової держави, правове виховання має бути інструментом трансляції демократичних переконань, установок, орієнтацій, символів, ідей і цінностей. Головними ціннісними орієнтаціями правового виховання громадян у демократичному суспільстві є: свобода, загальне благо, справедливість, законність, рівність тощо. Разом з тим практика здійснення виховного процесу потребує обґрунтування цих цінностей, їх вкорінення в суспільній свідомості і державно-правовій практиці. На думку українського дослідника Р. Ф. Гринюка, сьогодні необхідно відмовитися від хибної концепції «трансплантації» правової держави. Натомість варто приділити увагу прямо протилежному процесові, а саме — процесу «культивування» цінностей правової державності в суспільній свідомості, створенню та забезпеченню функціонування всіх тих інститутів, що сприяють розвитку громадянського суспільства та правової держави¹.

Особливе значення для становлення правової держави має *рівень правової вихованості суб'єктів влади*, зокрема державних службовців та посадових осіб органів місцевого самоврядування, адже від їх рішень залежать долі громадян, майбутнє суспільства. Сучасний стан розвитку держави характеризується значним збільшенням законодавчої бази, у практику державної діяльності впроваджуються нові принципи. Ці процеси відбуваються за умов певної політичної конфронтації між владними структурами і опозицією, невизначеності взаємовідносин владних інститутів між собою, посилення бюрократичних тенденцій у сфері виконавчої влади та місцевого самоврядування, значного розвитку відомчої нормотворчості, що часто призводить до порушення Конституції та законів України, прав і свобод людини і громадянина та унеможливає існування правового суспільства. Тому сьогодні питання етики публічної служби, правової вихованості управлінських кадрів потребують першочергової уваги. Крім того, в умовах транзитивного суспільства курс на побудову правової держави передбачає

¹ Гринюк Р. Ф. Теоретична модель правової держави і проблеми її реалізації в сучасних умовах : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / Р. Ф. Гринюк. – Х., 2007. – С. 33.

масштабне реформування. При цьому політико-правова, адміністративна, судова, економічна реформи повинні забезпечуватися не тільки належними юридичними механізмами, фінансовими і матеріальними ресурсами, а й професійними кадрами. Так, у ході реформи державної служби має бути сформований корпус професійних чиновників, здатних ефективно виконувати управлінські функції, дотримуватися прав і свобод людини і громадянина, сприяти їх реалізації¹. Вочевидь, провідну роль у цьому процесі мають відігравати заходи виховного характеру. Виміром рівня правової вихованості суб'єктів влади має стати відповідальність за свої дії, вміння погоджувати інтереси різних суб'єктів, вирішувати конфліктні ситуації, ефективно захищати права і свободи громадян та створювати можливості їх реалізації.

Таким чином, особливістю правового виховання державних службовців є його тісне поєднання із морально-етичним вихованням. У цьому зв'язку заслуговує на увагу той факт, що на відміну від поведінки звичайних громадян, сфери правового і морального регулювання якої чітко розмежовуються, етичні вимоги до державних службовців підлягають, як правило, нормативному закріпленню. Прийняття подібного Кодексу честі державного службовця є актуальним і для України, оскільки моральні принципи сучасних управлінців не дають підстав для широкого застосування розсуду в їх діяльності.

Поряд із управлінцями всіх рівнів особливу роль у становленні правового суспільства відведено юристам. Рівень правової вихованості представників юридичної професії безпосередньо залежить від *рівня правової освіти*, ступеня оволодіння знаннями та усвідомлення принципів права, передусім студентами вищих навчальних закладів юридичного профілю. У системі вищої юридичної освіти потребують свого відображення глибинні зміни у державі та праві сучасної епохи, серед яких слід відзначити такі тенденції, як нестабільність сучасного світу, утвердження плюралістичної парадигми, відмова від євроцентризму та етноцентризму, проголошення принципу множинності, фрагментації культурної єдності, увага до особистості та її внутрішнього світу, питань ідентичності². Враховуючи ці фактори, освіта має

¹ Див.: Битяк Ю. П. Правова культура управлінських кадрів: проблеми і рішення / Ю. П. Битяк // Правова культура в умовах становлення громадянського суспільства : монографія ; за ред. проф. Ю. П. Битяка та доц. І. В. Яковюка. – Х., 2007. – С. 167.

² Див.: Оборотов Ю. М. Традиції та оновлення у правовій сфері: питання теорії (від пізнання до розуміння права) : монографія / Ю. М. Оборотов. – Одеса, 2002. – С. 230–236.

наповнитися новим змістом. При цьому важливо, щоб освітня сфера при передачі знання не втратила свого основного призначення — транслювати традицію, фундамент, на якому має зрости правова державність. Натомість сьогодні можемо спостерігати тривожну тенденцію вихолощення гуманістичних і демократичних традицій освіти та перетворення її у «сферу освітніх послуг». Частково описана ситуація пов'язана і з певною кризою позитивізму як способу обґрунтування права, у зв'язку з чим необхідний пошук для права нових ціннісних орієнтирів. Тому, як справедливо відзначає В. Я. Тацій, «сьогодні вкрай необхідно зорієнтувати молодь на поглиблене розуміння значення права як найбільш універсального, легітимного засобу регулювання взаємин між людьми»¹.

Таким чином, мета побудови правового суспільства ставить перед юридичною освітою завдання виправдання права, інтегрування до свого змісту новітніх тенденцій сучасного світу і одночасного збереження правової традиції українського народу. Відзначаючи неабияке значення останньої для сучасних державотворчих процесів, дослідники акцентують увагу на тому, що ціннісним стрижнем об'єднання українського народу має стати національна ідея, виплекана традицією².

Наступний важливий чинник розвитку державотворчих процесів в Україні — *стан розвитку юридичної науки*, ступінь залучення юристів-учених до розробки проектів нормативно-правових актів та удосконалення їх змісту, характер участі науковців у позитивному оформленні суспільного ідеалу.

Важливість розвитку правової науки для державотворчих процесів обумовлена її зв'язком із правовою освітою. Сучасна модель правової освіти передбачає керівну роль правової доктрини у формуванні мети, цілей і змісту правового виховання. Переорієнтація правового виховання на досягнення глибинної сутності правових явищ актуалізує як спосіб обґрунтування права неklasичне природно-правове мислення у вигляді сучасних теорій справедливості. Особливого значення воно набуває в ситуації загострення протиріччя між ідеалом і дійсністю або,

¹Тацій В. Я. Правове виховання студентства як елемент формування правової держави / В. Я. Тацій // Виховання в контексті соціальної адаптації студентства : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.-семінару кер. ВНЗ та вчених дослідників із пробл. виховання студентства в сучас. умовах, Харків, 7 листоп. 2003 р. – Х., 2003. – Ч. 1. – С. 30.

²Див.: Калиновський Ю. Ю. Правосвідомість українського суспільства: генеза та сучасність / Ю. Ю. Калиновський. – Х., 2008. – С. 125; Огородник Л. Становлення системи громадянського виховання в умовах розвитку української державності / Л. Огородник // Пробл. освіти. – Вип. 26. – К., 2001. – С. 63.

іншими словами, досвіду переживання несправедливості¹. Разом з тим в умовах зміцнення позицій школи природного права в середовищі вітчизняних юристів багатьом пересічним громадянам важко уявити існування права «до» моменту його офіційного визнання державою. Їм байдуже право, що сприймається як ідеальна філософсько-правова справедливість. Звертаючись до суду, вони апелюють до права, яке «позитивно» закріплено у статтях нормативно-правових актів². Отже, проблемою залишається втілення природно-правових принципів у позитивному праві. Законодавство відповідатиме своєму призначенню, буде здатним ефективно здійснювати регулювання суспільних відносин, а отже, виправдовуватиме закладені в ньому суспільні очікування, якщо воно характеризується високою якістю законів, системністю та узгодженістю з міжнародними правовими стандартами, демократичною і гуманістичною спрямованістю.

У сучасній Україні, на превеликий жаль, у законодавчій сфері існує чимало невіршених питань, зокрема, неузгодженість між різними законодавчими актами, їх неефективність, нестабільність чинного законодавства. Як зауважує В. Я. Тацій, результатом бурхливої законотворчості перших років незалежності нашої держави став значний масив нормативно-правових актів, прийняття яких часто відбувалося за умов недостатньої концептуальної визначеності, соціальної обґрунтованості, супроводжувалося поспішністю, що аж ніяк не сприяло юридичній якості законодавства, його узгодженості та системності, як результат — високій ефективності правового регулювання. Так, за оцінками експертів, за період незалежності України було прийнято близько трьох тисяч законів, причому більшість із них — про внесення змін до вже прийнятих законів. Зрозуміло, що останнє якраз і свідчить про низьку стабільність законодавства. Безперечно, спосіб «спроб та помилок» у такій відповідальній галузі, як законотворча робота, є абсолютно неприпустимим, бо занадто дорого коштує для суспільства та держави³. Тому значення правової доктрини для державотворення обумовлено, крім іншого, необхідністю наукового обґрунтування законодавчих приписів.

¹ Див.: Максимов С. И. Правовая реальность: опыт философского осмысления / С. И. Максимов. – Харьков, 2002. – С. 79.

² Див.: Яковюк І. В. Правова культура як детермінанта розвитку правової системи / І. В. Яковюк // Правова культура в умовах становлення громадянського суспільства : монографія ; за ред. проф. Ю. П. Битяка та доц. І. В. Яковюка. – Х., 2007. – С. 78.

³ Тацій В. Я. Шлях «спроб та помилок» надто дорого обходиться суспільству / В. Я. Тацій // Віче. – 2005. – № 9. – С. 56–57.

І нарешті заслуговує на увагу методологічна функція юридичної науки. Адже в умовах переходу до нових соціальних ідеалів офіційна стратегія влади на розбудову правової держави ставить низку проблем, ефективне вирішення яких безпосередньо залежить від методологічного стану вітчизняної юридичної науки.

Таким чином, вище були розглянуті особливості правового виховання окремих суб'єктів державотворення у зв'язку з виконуваними ролями у цьому складному процесі. У цілому ж демократичний лад можливий завдяки існуванню правового суспільства із відповідною правовою свідомістю та правовою культурою. Разом з тим останнє являє собою збірне поняття і свого змістовного наповнення набуває в окремих особистостях із їх конкретними характеристиками. Саме особистість, а не абстрактне суспільство є об'єктом і метою правовиховного впливу. Тому доцільно акцентувати увагу на тому, якою має виховуватись особистість, аби бути здатною відтворювати правову реальність у правовому суспільстві.

Концепція правового суспільства передбачає як його суб'єкт автономну особистість, ідея якої, обґрунтована І. О. Ільїним, не тільки не втрачає своєї актуальності в наш час, а, навпаки, набуває вирішального значення для визначення мети правового виховання. На думку філософа, духовній істоті належить самій бачити і знати, що таке добро і зло, де закінчується право і де починається обов'язок. «Духовне життя, — зазначає І. О. Ільїн, — є самодіяльність у здійсненні вищих предметних цінностей»¹. Тобто, реалізуючи абстрактну правову норму, суб'єкт наповнює її конкретним змістом, виходячи із внутрішніх надпозитивних підстав. Отже, суб'єкт правового суспільства — це особа, чією свідомістю та діяльністю створюється право, чий ідеали і прагнення реалізуються у праві. Він — джерело і мета будь-якого права.

Особливого значення така властивість суб'єкта, як самозаконність, набуває в періоди активного правового реформування та суспільних трансформацій, коли постає питання про досягнення консенсусу щодо суспільного ідеалу та ціннісних орієнтацій соціуму, питання визначення системи принципів, на яких має спиратися вся правова реальність. При цьому початок розуміння певних ідей як принципів права

¹ Ильин И. А. Общее учение о праве и государстве / И. А. Ильин. – М., 2006. – С. 411.

йде не від конкретного рішення якогось законодавчого органу або суду, а від почуття правомірності, яке розвивається у суб'єктів права¹.

Таким чином, якщо у сформованих правових системах зі сталими традиціями автономія особистості гарантує підтримання правопорядку та задає напрям подальшого розвитку державно-правових явищ, то у перехідному суспільстві ця риса є підґрунтям і найважливішою умовою розвитку право- та державотворення в напрямі закріплення загальнолюдських цінностей. З іншого боку, правове виховання не відбувається і не може відбутися стихійно. Воно зазнає активного впливу усього процесу правотворчості, реалізації та застосування правових норм, стану законності і правопорядку, зовнішньополітичного чинника та загальної соціокультурної обстановки у країні.

Багато в чому рівень правової вихованості суспільства визначається *державно-правовою практикою*, зокрема діяльністю владної еліти, адже саме на прикладі її представників виховується народ. Остання теза підтверджується як історичним досвідом, так і сучасною ситуацією в українській правовій дійсності. Протягом історичного розвитку український народ не одноразово ставав заручником непатріотичної еліти, яка захищала перш за все свої власні, а не народні інтереси. Цей фактор посилював індивідуалістичні настрої в українському суспільстві і формував недовіру до влади. У підсвідомості більшості населення України влада і право асоціювались із насильством над людиною, що стало однією з причин породження правового нігілізму в нашому суспільстві. Тому українське населення, як правило, боялося влади, не вірило у справедливість права і всіляко намагалося позбутися зазначених атрибутів держави². На сучасному етапі державотворення, на превеликий жаль, спостерігаються схожі тенденції. Державно-правова практика останніх років містить багато прикладів того, що органи державної влади, органи місцевого самоврядування та їх посадові особи у своїй діяльності часто припускаються свідомих порушень вимог чинного законодавства. Перш за все привертають увагу подібні явища

¹ Див.: Погребняк С. П. Роль правової культури для утвердження верховенства права / С. П. Погребняк // Виховання в контексті соціальної адаптації студентства : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.-семінару кер. ВНЗ та вчених дослідників із пробл. виховання студентства в сучас. умовах, Харків, 7 листоп. 2003 р. – X., 2003. – Ч. 1. – С. 19.

² Див.: Скуратівський А. Правова культура в контексті особливостей розвитку соціального буття українського суспільства та національного характеру українців / А. Скуратівський // Вісн. Укр. акад. держ. управління. – 2002. – № 1. – С. 256.

у конституційно-правовій сфері¹, наявні вони і в інших галузях державно-правової практики. З одного боку, це є свідченням низького рівня правової культури відповідних посадовців, а з другого — наслідком цього є значне поширення деформацій свідомості в суспільстві в цілому, оскільки громадяни продовжують переконуватись у тому, що право не виконує свого головного соціального призначення, а лише служить засобом досягнення певних вузько корпоративних цілей. Таким чином, за умов невідповідності запропонованої картини правової реальності дійсному стану речей значно знижується ефективність правового виховання.

До того ж невдачі останніх років у державотворчій сфері спричинили розчарування населення у проголошених ідеалах та цінностях, піддали сумніву вже не можливість створення правової держави, а доцільність такого орієнтиру взагалі. Остання тенденція унеможлиблює ефективне правове виховання, засноване на демократичних принципах. Таким чином, стан державно-правової практики, зумовлений, крім іншого, якістю правового виховання, у свою чергу суттєво впливає на розвиток останнього через низку факторів, окреслених вище.

Резюмуючи, можна зазначити, що процеси правового виховання і державотворення перебувають у відносинах тісного взаємозв'язку і взаємовпливу, який відбувається за декількома напрямками і має неоднозначний результат. З одного боку, проголошення суспільного ідеалу і мети побудови відповідної державності має безперечно позитивний вплив на процес правового виховання, оскільки спрямовує його у руслі загальнолюдських цінностей та служить певним орієнтиром, з другого ж — державно-правова практика може мати і негативний вплив на виховання. Нездатність реалізувати проголошений суспільний ідеал та свідомі чи несвідомі відхилення від обраного курсу тягнуть за собою розчарування у ньому зокрема і у праві взагалі, а згодом — прогресуючий правовий нігілізм. У будь-якому разі кінцева мета державотворення має бути чітко сформульованою і сприйнятою суспільством. Адже невизначеність суспільного ідеалу спричиняє неможливість визначення кінцевої мети правового виховання.

¹ Див.: Веніславський Ф. В. Правова культура як фактор забезпечення конституційної стабільності / Ф. В. Веніславський // Правова культура і громадянське суспільство в Україні: стан і перспективи розвитку: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 12 жовт. 2007 р. – Х., 2007. – С. 53; Требін М. П. Формування правової культури в Україні / М. П. Требін // Правова культура і громадянське суспільство в Україні: стан і перспективи розвитку: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 12 жовт. 2007 р. – Х., 2007. – С. 21–23.

У цілому взаємообумовленість державотворення і правового виховання опосередкована ідеєю суспільного ідеалу та правової особистості. Державотворчі процеси спрямовані на досягнення певного суспільного ідеалу, визначеного правовою доктриною та задекларованого в актах державотворення. Будь-який суспільний ідеал, у свою чергу, передбачає існування певних характеристик особистості як суб'єкта такого суспільства. Саме правова особистість і є кінцевою метою правового виховання, якій мають відповідати зміст і спрямованість останнього. У зв'язку з цим акцент у правовому вихованні, і правовій освіті зокрема, поступово зміщується на принципи права, загальнолюдські цінності, ті апріорні підстави, які покладені в основу вільного вибору стилю поведінки в межах правового поля.